

Kirsten Jørgensens prædiken pinsedag

Taler

Kirsten Jørgensen
Provst

Dato

19. maj 2024

Sted

Godthaabskirken

Omstændigheder**Prædikentekster**

Jeremias' Bog kapitel 31, vers 31-34
Johannesevangeliet kapitel 14, vers 15-21

Salmer

I al sin glans nu stråler solen
Et hus at komme til
Du, som går ud fra den levende Gud
Kærligheds og sandheds Ånd
O kristelighed
Du, som ud af intet skabte

Min tro er deponeret i verden.

I sidste weekend var jeg i Stockholm, og det var der et sted, jeg samlede den sætning op. Min tro er deponeret i verden.

Jeg har glemt, hvor jeg fandt den, sætningen og hvem, der havde sagt det, men jeg skrev den ned og kan ikke rigtig komme af med den igen. Så nu bliver den udgangspunkt for min pinseprædiken til jer.

1.

Det er ikke den værste kvalitet ved en sætning, at man ikke helt forstår den. Der findes sætninger, som lader sig forstå uden videre, som fx "Hunden har fire poter" eller "Zoologisk have er fuld af dyr" eller måske "Præsten taler meget". Og så er der sætninger, som har en poetisk eller filosofisk karakter, som kræver, at man lige tænker lidt mere over dem, fx "Et hus ... bygget af sten, af ånd og krop" eller "Det ånder himmelsk over støvet" eller "min tro er deponeret i verden". Hver gang vi møder en sætning, et sprog, ord der ikke lader sig umiddelbart forstå, så åbner verden sig for det, som er u-selvfølgeligt,

overraskende, forandrende. Vi flytter os ikke som mennesker, hvis vi kun omgiver os med sprog, der blot fungerer som varemærker eller labels på det, vi allerede ved. Først når vi hører det, vi ikke helt forstår, begynder vi at bevæge os.

Så tilbage til sætningen ”Min tro er deponeret i verden”. At deponere betyder at anbringe, lade opbevare, give i forvaring, betro. Men hvis tro handler det om, og hvad betyder tro egentlig?

2.

Vi har en tendens til at mene, at tro er noget meget privat, der bor i det enkelte menneskes hjerte. Et hemmeligt sted bor den, troen, og vi omgås den, som vi omgås andre hemmeligheder; vi holder den for os selv og deler den ikke. Troen, mener vi, er en privat følelse.

Det er ikke helt forkert, for Gud har faktisk skrevet sig ind i vores hjerter, som profeten Jeremias så smukt formulerer det. Men det er også langt fra hele sandheden, og det er det, som vores pinse-sætning peger på. Min tro er deponeret i verden. Den er måske begyndt i mit hjerte, men jeg har anbragt den i verden. Jeg har lukket den ud af mit hjerte, ud i fællesskabet, ud i verden. Nu er den ikke længere min private følelse, nu er den en del af verden. Nu virker den i verden og ikke bare inde i mig selv. Nu gør den noget derude og rumsterer ikke bare inde i mig. Nu er tro blevet langt mere en handling og en måde at være i verden på, end den er en privat følelse.

At min tro er deponeret i verden, er ikke missionærens arbejdsbeskrivelse. Sætningen betyder ikke, at nu skal alle omvendes til min tro. Sætningen betyder, at troen virker som en kraft i verden. En kraft, der springer ud af det kærlighedsbudskab, der er kristendommens kerne, og som binder mennesket og Gud sammen i et gensidigt kærlighedsforhold og viser sig i kærligheden mellem mennesker.

En tro deponeret i verden er kærlighedens kraft i verden.

3.

I den kristne fortælling er det sådan, at Gud først var fjern og ubegribelig. Så blev Gud menneske i manden Jesus, der gik rundt i verden og rørte ved menneskers liv. Fortalte os, at intet er større end at elske sit medmenneske, og at netop det er meningen med livet. Så enkelt er det, så fat det nu og lad det være jeres retningslinje i livet.

Så forsvandt han igen. Mennesker slog Jesus ihjel på grund af den på én gang simple og revolutionerende kraft i hans kærlighedsbudskab, og han forsvandt fra jordens overflade. Men i dag, pinsedag kommer hans erstatning, hans ambassadør, hans repræsentant, hans talsmand. Vi kalder ham Ånden, med stor Å. Det fantastiske ved Ånden er, at han er alle steder. Jesus var ét sted, et konkret geografisk sted, i Palæstina. Men Ånden er i hans sted alle steder. Gud har på den måde deponeret sig selv i verden.

”Min tro er deponeret i verden” betyder også, at Guds tro på, at mennesker kan elske hinanden og med den kærlighed ændre verden, nu ikke kun personificeres i mennesket Jesus. Nu findes Guds tro og tillid til os overalt som den Ånd, der viser sig alle mulige steder. Vi skal ikke længere lede efter tro og Ånd på særlige steder og slet ikke i vores eget lillebitte hjerte. Vi skal slå sindet op og opdage, at Ånden blæser rundt alle steder. Ånden er ikke mystisk og esoterisk. Han, ham Ånden, viser sig lige dér, hvor et menneske føler sig motiveret til at hjælpe et andet menneske; han viser sig i den naturoplevelse, hvor man pludselig føler sig i total samklang med naturen; han viser sig, når man krammer et træ; når man lader den grønne bøgeskov falde ind i ens øjne og farve alt med håb; han viser sig, når man står ved døbefonten og ikke helt forstår, hvad der sker, men mærker, at her er en meget stor kærlighed på færde; han viser sig, når musikken finder vej til ens fødder, som begynder at danse i solen; han viser sig i den uventede smil fra en fremmede og i den hjælpende hånd fra en ven.

Ånden er der, hvor mennesket løftes ind i den kærlighed, der strømmer gennem alt. For Ånden er deponeret i verden.

4.

Jeg begyndte med sproget. Om det sprog, der ikke kun er mærkater på det, vi kan se og mærke. Men sproget som en dør, en port til en anden dimension i verden end den fysiske og konkrete.

Til pinsen hører også en fortælling om, hvordan mennesker bruger sproget som magtmiddel. Det er fortællingen om Babelstårnet, hvor det er en pointe, at menneskene bruger sproget som et middel til at manifestere sig selv i verden. Mennesker okkuperer verden med et bestemt sprog, der kommer til at definere verden og menneskene i den. Babelstårnet er langt væk, men prøv at flytte tanken om et fælles sprog, der bruges om magtens værktøj, til vores tid. Tænk på nazismens sprog, som samlede millioner under sig under sproglige paroler, der var designet til at berettiggte et af verdens største masse mord. Tænk på anvendelsen af fake news, der i amerikansk politik bruges om det sprog, der vil etablere en virkelighed formet af en tidligere præsidents ønske om magt.

Biblen fortæller, at Gud ødelagde Babelstårnet, fordi han blev bekymret over, hvad menneskene ville. Han gav dem forskellige sprog, så de ikke længere kunne bruge ét sprog til at bygge sig et magtimperium, symboliseret i det himmelhøje tårn. I stedet fik vi Åndens sprog, en pinsedag for mange år siden. Et sprog, der ikke kan bruges til almindelig menneskelig magtdannelse, men som tværtimod afmonterer magt. For Åndens sprog er kærlighedens sprog, og dermed i grunden også svagheden og skrøbelighedens sprog. Men som den gode Paulus har sagt, så er det kun i svagheden, at jeg er stærk. Det er kun, når vi hiver os selv ned fra den magtsokkel, vi hele tiden prøver at kravle op på, at vi kan komme i samtale med hinanden. Kun når vi åbner os for Åndens sprog, kan vi bevæge os fremad og henimod hinanden – lyttende og ydmygt. En klog kvinde har for nylig kaldt det for pinsens diskrete utopi. En utopi om, at verden kan forandres og blive bedre at leve i, hvis vi holder op med at tale magtens sprog og i stedet for taler Åndens sprog, kærlighedens forsigtige og ydmyge - men stærke sprog.

5.

Min tro – det vil sige min kærlighed – er deponeret i verden. Og der lever den skrøbeligt og udsat for alskens angreb og fare. Men den lever også stærkt og hviler i troen på, at kærlighedens afmagt har magt til at forandre alt. Glædelig

pinse.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-jorgensens-praediken-pinsedag>